

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Jána Mihala a Mgr. Miroslava Lehoczského na verejnom zasadnutí v Bratislave 26. septembra 2007 v trestnej veci obvineného **Ing. L. D.** pre trestný čin marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania podľa § 256d ods. 1 písm. c/ zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) vedenej na Okresnom súde v Prievidzi pod sp. zn. 1 T 167/03, o dovolaní, ktoré podal obvinený Ing. L. D., zastúpený obhajcom JUDr. P. F., advokátom v Bratislave, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 25. augusta 2006, sp. zn. 2 To 13/04, podľa § 386 ods. 1, § 386 ods. 2 a § 388 ods. 1 Tr. por. takto

rozhodol:

Napadnutým uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 25. augusta 2006, sp. zn. 2 To 13/04, a v konaní, ktoré mu predchádzalo z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku,

bol porušený zákon

v ustanovení § 256d ods. 1 písm. c/ Tr. zák.

Napadnuté uznesenie krajského súdu **sa zrušuje**.

Zrušuje sa aj rozsudok Okresného súdu v Prievidzi z 13. októbra 2003, sp. zn. 1 T 167/03.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okresnému súdu v Prievidzi **saprikazuje**, aby vec v potrebnom rozsahu znovu **prerokoval a rozhodol**.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi z 13. októbra 2003, č. k. 1 T 167/03-599, obvinený Ing. L. D. bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania podľa § 256d ods. 1 písm. c/ Tr. zák. v podstate na tom skutkovom základe, že

ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným (s.r.o.) V., na majetok ktorej uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 17. septembra 2001, sp. zn. 9 K 319/00, bol vyhlásený konkurz a za správcu konkurznej podstaty ustanovený Ing. E. Č., napriek jeho výzve z 1. októbra 2001, aby 2. októbra 2001 vydal osobné motorové vozidlá zn. V., Š. a Š., túto nerešpektoval a vozidlá nevydal.

Okresný súd obvinenému za spáchanie tohto trestného činu podľa § 256d ods. 1 a § 53 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. uložil peňažný trest 60 000 Sk; podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. bol stanovený aj náhradný trest odňatia slobody na 2 mesiace.

Odvolanie obvineného proti rozsudku okresného súdu uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 25. augusta 2006, sp. zn. 2 To 13/04, podľa § 256 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Trestný poriadok účinný do 31. decembra 2005) bolo zamietnuté.

Obvinený zastúpený obhajcom 21. novembra 2006 na Okresnom súde v Prievidzi proti uzneseniu krajského súdu podal dovolanie vysloviac názor, že sú splnené jeho podmienky podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Obvinený poukázal na skutkové okolnosti, že totiž spomínané motorové vozidlá nepatrili do konkurznej podstaty, pričom súdy k nesprávnemu použitiu ustanovenia zákona (Tr. zák.) došli na základe nezodpovedajúceho výkladu najmä príslušných predpisov o konkurze a vyrovnaní. Obvinený za základ dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. označil tiež to, že zistený skutok bol napadnutým rozhodnutím právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o žiadny delikt nejde; domáhal sa preto zrušenia napadnutého rozhodnutia a predchádzajúceho rozsudku súdu prvého stupňa a prikázania veci na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) primárne konštatoval, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), že bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) predpísaným spôsobom a v stanovenej lehote (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že boli splnené aj jeho ďalšie podmienky (§ 372, § 373 a § 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Najvyšší súd preto po predbežnom preskúmaní dovolania v zmysle § 384 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj správnosť postupu jemu predchádzajúceho konania, pričom dospel k záveru, že bol preukázaný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že na majetok firmy V. uznesením Krajského súdu v Bratislave z 21. februára 2001, sp. zn. 9 K 319/00, bol vyhlásený konkurz a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený Ing. E. Č.. Toto uznesenie krajského súdu bolo zrušené uznesením Najvyššieho súdu zo 14. júna 2001, sp. zn. 6 Obo 93/01; konkurz na predmetný majetok bol potom opätovne vyhlásený uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 17. septembra 2001, sp. zn. 9 K 319/00.

Okresný i krajský súd z toho vyvodili právny záver (vyjadrený v písomných vyhotoveniach ich rozhodnutí), že po zrušení konkurzu 14. júna 2001 nedošlo k zániku konkurzného konania. Obvinený ako konateľ s.r.o. V. po tomto termíne bol síce oprávnený nakladať s majetkom firmy, ale podľa názoru oboch súdov nižších stupňov tak mohol konať len so súhlasom predbežného správcu konkurznej podstaty,

ktorého absencia má za následok neplatnosť právnych úkonov konateľa firmy; s poukazom na to spomínané súdy uzavreli, že obvinený ako konateľ firmy po opätovnom vyhlásení konkurzu 17. septembra 2001 na základe výzvy správcu konkurznej podstaty bol povinný uvedené motorové vozidlá vydať.

Dovolací súd tieto právne závery súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu neakceptuje a v zhode so správnymi tvrdeniami dovolania konštatuje:

Podľa § 44a ods. 1 zák. č. 328/1991 Zb. v znení neskorších predpisov (zákon o konkurze a vyrovnaní) konkurz sa zrušuje uznesením ktorým dovolací súd zmenil alebo zrušil uznesenie súdu prvého stupňa.

Podľa § 45 ods. 1 uvedeného zákona zrušením konkurzu zanikajú účinky vyhlásenia (§ 14 zákona) a úpadca opäť nadobúda právo nakladať s majetkom, ktorý ostal po zrušení konkurzu.

Z uvedeného vyplýva, že od 14. júna 2001 (zrušenie konkurzu) do 17. septembra 2001 (jeho opätovné vyhlásenie) firma V. mohla nakladať so svojim majetkom, a to v súlade s ustanovením § 4b ods. 1 písm. a/ zákona o konkurze a vyrovnaní, teda zdržať sa konania smerujúceho k zmenšeniu majetku dlžníka s výnimkou bežnej obchodnej činnosti. Tento záver zodpovedá skutočnosti, že uznesením Najvyššieho súdu zo 14. júna 2001 nebolo konkurzné konanie zastavené, a preto rozsah manipulácie dlžníka s majetkom je obmedzený v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia.

Motorové vozidlo zn. V. jeho vlastníkom firmou V. bolo dané do užívania inej s.r.o. – V. D na základe zmluvy o prenájme. Ing. E. Č. ako správca konkurznej podstaty firmy V. listom zo 6. júna 2001 (doručeným tejto firme 20. júna 2001) vypovedal spomínanú zmluvu o prenájme.

Obvinený však k tomu uviedol, že po zrušení rozhodnutia súdu prvého stupňa o vyhlásení konkurzu Najvyšším súdom (14. júna 2001) zas v pozícii konateľa firmy V. toto vypovedanie zmluvy o prenájme dokonca opakovane zrušil; znovu ustanovený správca konkurznej podstaty po opätovnom vyhlásení konkurzu

(17. septembra 2001) spomínanú zmluvu o prenájme (medzi firmami V. a V. D) nevypovedal a nereagoval ani na kroky s.r.o. V. D smerujúce k objasneniu či náprave vzniknutej situácie.

Postup obvineného pri zrušení vypovedania nájomnej zmluvy týkajúcej sa tohto motorového vozidla sa javí ako legálny. Týmto konaním obvineného totiž nedošlo k zmenšeniu majetku firmy V. (automobil zostal v jej vlastníctve, inej firme bol len prenajatý), pričom na vyrovnanie takých obchodných vzťahov boli zrejme potrebné iné právne kroky správcom konkurznej podstaty.

Z dôkazov vyplýva, že motorové vozidlá zn. Š. a Š. neboli majetkom s. r. o. V., ale leasingovej spoločnosti.

Obvinený po zrušení konkurzu na majetok firmy V. 14. júna 2001 a pred jeho opätovným vyhlásením 17. septembra 2001, vykonávajúci v tomto období legálne funkciu konateľa tejto firmy, dohodou zo 6. júla 2001 previedol práva a povinnosti z leasingových zmlúv týkajúcich sa spomínaných vozidiel na s. r. o. V. D; táto sa tak stala riadnym pokračovateľom ich nájmu (leasingu).

Dovolací súd v tomto smere poukazuje na právne závery vyslovené v rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. októbra 2006, sp. zn. 46 Cbi 87/02, ktorým bola zamietnutá žaloba správcu konkurznej podstaty firmy V. o náhradu škody a vydanie vecí z konkurznej podstaty; táto bola podaná proti firme V. D a ďalšej firme. Krajský súd konštatoval, že predmetné vozidlá neboli vo vlastníctve úpadcu, netvorili majetkovú konkurznú podstatu a keďže do nej nepatrili, dispozícia úpadcu (s týmito vecami) nebola obmedzená. Krajský súd ďalej konštatoval, že išlo vlastne o formu nájmu motorových vozidiel na základe leasingových zmlúv; firma V. (v konkurze) do jeho vyhlásenia sa nestala vlastníkom motorových vozidiel a tieto ani nemohli byť zahrnuté do konkurznej podstaty.

Dovolací súd v rozhodovanej trestnej veci nezistil dôvod na iné právne posúdenie (ako judikoval v spomínanej kauze Krajský súd v Bratislave). Vzal tiež do úvahy, že podľa § 6 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní podstatu tvoria veci, byty a nebytové priestory, práva a iné majetkové hodnoty (majetok), ktoré patrili

dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu, a majetok, ktorý dlžník nadobudol počas konkurzu, ako aj majetok, ktorým dlžník zabezpečil svoj záväzok.

Podľa doterajších súdnych rozhodnutí v trestnej veci obvinený maril konkurzné konanie tým, že nevydal vec patriacu do konkurznej podstaty (§ 256d ods. 1 písm. c/ Tr. zák.).

Automobil zn. V. bol síce majetkom firmy V. (v konkurze), ale bol legálne prenajatý inej firme; jeho odňatie tejto firme a vydanie správnosti konkurznej podstaty obvineným by kolidovalo s právami tretieho subjektu; nájomná zmluva pritom nebola vypovedaná oprávnenou osobou, rozdielnou od obvineného, resp. neboli z jej strany ani podniknuté relevantné právne kroky.

Automobily zn. Š. a Š. v dobe vyhlásenia konkurzu na majetok firmy V. evidentne nepatrili do konkurznej podstaty, a preto obvinený ako konateľ tejto firmy nemal povinnosť tieto vydať správcovi konkurznej podstaty, najmä keď ich nájom (leasing) legálne prevzal už predtým iný právny subjekt.

Dovolací súd na margo poznamenáva, že personálne či iné súvislosti pri jednotlivých subjektoch v rozhodovanej veci neboli predmetom skúmania v trestnom konaní, lebo jeho obsahom bolo zisťovanie, či obvinený úmyselne nesplnil svoje povinnosti v rámci konkurzného konania.

Dovolací súd v tomto smere dospel k rezultátu, že obvinený nenaplnil zákonné znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, teda že nemaril konkurzné konanie tým, že nevydal veci patriace do konkurznej podstaty. Okresný a krajský súd nelegálne rezultovali, že išlo o trestný čin, hoci relevantným výkladom hmotnoprávneho ustanovenia, ktorým je v rozhodovanej veci zákon o konkurze a vyrovnaní, mali dospieť k záveru, že u obvineného nejde o trestný čin. Ich rozhodnutia sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, resp. na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; tento záver je možný aj bez skúmania správnosti a úplnosti zisteného skutku.

Uvedenými okolnosťami je daný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. lebo nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku je aj rozhodnutie, že skutok je trestným činom, hoci reálne nejde o delikt.

Najvyšší súd na základe takto zisteného dôvodu dovolania vyslovil podľa § 386 ods. 1 Tr. por. porušenie zákona napadnutým rozhodnutím a v jemu predchádzajúcom konaní v ustanovení § 256d ods. 1 písm. c/ Tr. zák., lebo obvinený bol nesprávne uznaný za vinného zo spáchania trestného činu marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania podľa tohto zákonného ustanovenia.

Najvyšší súd pritom podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu, jemu predchádzajúci rozsudok okresného súdu a nadväzujúce rozhodnutia; podľa § 388 ods. 1 Tr. por. potom okresnému súdu v Prievidzi prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 26. septembra 2007

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: